

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰουλίου 1917

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 35

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Μία μέρα—ἦταν ἡ 26 Ὀκτωβρίου,— ὁ Χάρμπερτ εἶπε εἰς τὸ σύντροφό του:

— Δὲν σὰς φαίνεται παράξενο, κύριε Σπίλεττ, ποῦ δὲν εἶδαμε ἀκόμη κανένα ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι; Ἄν πραγματικῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐκεῖ, δὲν θὰ τοὺς βλέπαμε τόσο καιρὸ;

— Παράξενο, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ, ἂν εἶν' ἐδῶ ἀκόμη, ἀλλὰ ὅχι τόσο παράξενο, ἂν δὲν εἶνε πιά.

— Λέτε νὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ νησί;

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται τὸ πιθανώτερον· γιατί ἂν ἦταν ἀκόμη ἐδῶ, κάποιο περιστατικόν, κάποιο σύμπτωμα θὰ ἐπρόβλεπε ἐπιτέλους τὴν παρουσίαν τους.

— Ἄν πραγματικῶς ὁμως μπόρεσαν νὰ ξαναφύγουν, τότε δὲν θὰ ἦταν ναυαγοί...

— Πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησίς σου, ἀγαπητέ μου Χάρμπερτ. Ὅχι δὲν θὰ ἦταν ναυαγοί· τὸ πολὺ—πολὺ νὰ ἦταν «ναυαγοὶ προσωρινοί», καθὼς λένε... Νὰ τοὺς ἐρριξε δηλαδὴ στὸ νησί ἡ τρικυμία, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔσπασε τὸ πλοῖόν τους, καὶ νὰ μπόρασαν ἔτσι νὰ φύγουν ὅταν ἔγεινε γαλήνη.

— Ἰσως. Παρατηρήσατε ὁμως, ὅτι ὁ κύριος Σμιθ μᾶλλον παρὰ εὐχεται τὴν παρουσίαν ἀνθρώπων ἐν τῇ νήσῳ Λίγκολν;

— Ἀλήθεια. Κατὰ τὴν ιδέα του, μόνο Μαλαῖοι μπο-

ροῦν νὰ συγχάξουν ἐδῶ πέρα καὶ φαίνεται, ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶνε παστρικά ὑποκείμενα, ποῦ πρέπει κανεὶς νὰ τὰποφεύγῃ...

— Δὲν εἶνε ἀπίθανον, κύριε Σπίλεττ, νὰνακαλύψωμε καμμιά μέρα τὰ ἴχνη τῆς ἀποβάσεώς τους καὶ νὰ βεβαιωθοῦμε πιά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τί λέτε;

— Δὲν λέγω ὅχι, παιδί μου. Μπορεῖ νὰ βροῦμε καμμιά κατασκήνωσι ἐρημική, καμμιά φωτιά στυσμένη, καὶ ἐς αὐτὸ θὰ προ-

σεύωμε. Ὅσον θὰ κάμωμε τὴν προσεχὴ ἐξερεύνησι.

Τὴν ἡμέρα ποῦ μιλοῦσαν ἔτσι οἱ δύο κυνηγοί, ἦταν ἐς ἓνα μέρος τοῦ δάσους, κοντὰ εἰς τὴν Εὐχαριστίαν, ἀξιοσημείωτο γιὰ τὰ θαυμάσια δένδρα του. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ὑψώνοντο διακόσια σχεδὸν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστατα ἐκεῖνα κωνοφόρα, ποῦ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Ζηλανδίας τὰ ὀνομάζουν καουρί.

— Μία ιδέα, κύριε Σπίλεττ, εἶπε ἄξαφνα ὁ Χάρμπερτ. Ἄν ἀνεδῶσθην κορυφὴ κανενὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ καουρί, δὲν θὰ μπόρεσω νὰ κυττάξω τὴν περιοχὴν ἐς ἀρκετὰ μεγάλη ἀκτίνα;

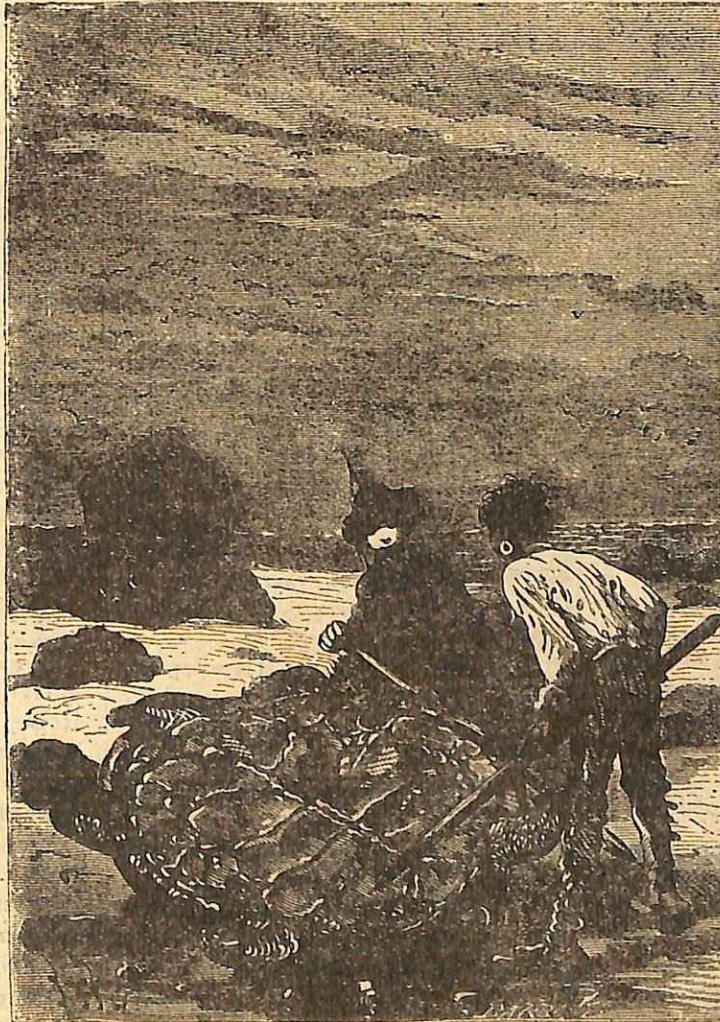
— Καλὴ ἡ ιδέα σου, ἀποκρίθηκε ὁ δημοσιογράφος· μὴ θὰ τὸ καταφέρῃς νὰ σκαρφαλώσῃς ὡς ἐκεῖ—πάνω; Αὐτὰ τὰ δένδρα εἶνε γίγαντες!

— Θὰ προσπαθῶ!

Καὶ ὁ μικρὸς, εὐκίνητος κ' ἐπιδέξιος, ὥρμησε στοὺς πρώτους κλώνους, ποῦ ἡ διὰτάξι τους ἔκανε ἀρκετὰ εὐκολὴ τὴν ἀνάβασι, γιατί ἐσχημάτιζαν σὰ μιά σκάλα μὲ διασταυρούμενα σκαλοπάτια. Σὲ λίγα λεπτά εἶχε φθάσῃ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ καουρί, ποῦ εἶχε σὰν πύργον μέσα ἐντὶν ἀπέραντη ἐκείνῃ πράσινῃ πεδιάδι, ποῦ τὴν ἀποτελοῦσαν τὰ κλαδιά καὶ τὰ φυλλώματα τοῦ δάσους.

Ἀπὸ τὴ σκοπιὰ ἐκείνη, τὸ βλέμμα μπόρουσε νὰ πλωθῇ ἐς ὅλο τὸ μεσημβρινὸ μέρος τοῦ νησιού, ἀπὸ τὸ Ἀητονόχι ὡς τὴ Σχύρχ. Στὰ δυτικὰ ὑψώνετο ὁ Φραγκλίνος, ποῦ ἐσκέπαζε ἐν ἀρκετὰ μεγάλο μέρος τοῦ ὁρίζοντος.

Ἡ ἀκτὴ, ποῦ ἔδλεπε ἀπὸ κεῖ—πάνω ὁ Χάρμπερτ, ἦταν ἐκείνη ἀκριβῶς ἡ ἀγνωστή,

«— Ὁ ἀγαπητός μας Πέγκροφ θὰ χρηρῇ πολὺ!» (Σελ. 278, στ. 6').

ή ανεξερεύνητη ακόμα, όπου μπορούσε να είχαν βγεί οι υποποτι ξένοι. Ο μικρός παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή. Άλλα δεν έβλεπε τίποτα. Κανένα πανί στη θάλασσα, ούτε μακρυά στον ορίζοντα, ούτε κοντά στην ακτή. Όπως δέποτε, έπειδή τα δένδρα έσκέπαζαν πολλά μέρη της άκρογιαλίας, μπορούσε να υποτεθώ, ότι κανένα πλοιάριο, και μάλιστα χωρίς κατάρτι, ήταν τραβηγμένο στην ξηρά ή δεμένο κάπου εκεί, ώστε να μη φαίνεται από την κορυφή του δένδρου.

Και στα δάση του Φάρ - Ούεστ τίποτα υποπτο δεν έβλεπε ο Χάρμπερτ. Ο άπεραντος εκείνος θάλος, που έπιανε πολλές χιλιάδες τετραγωνικά μίλια, δεν παρουσίαζε καμμία γυμνή πλατεία, κανένα άδενδρο μέρος. Δύσκολο ήταν ακόμα να παρακολουθήσει κανείς και τον δρόμο της Εύχαριστίας, για να ιδεί από ποιο μέρος του βουνού έπήγγαζε το ποτάμι. Ίσως και άλλα κ ρ ή κ (ποταμάνια) έτρεχαν κάτω από τα δένδρα του Φάρ-Ούεστ, κρυμμένα στην πυκνή, την άδιαπέραστη πρασινάδα.

Κατασκηνώσις λοιπόν, καταυλισμός δεν έφαινετο πουθενά. Άλλ' ούτε έπρόδιδε φωτιά κ' έπομένως παρουσία ανθρώπου. Η άτμόσφαιρα έλαμπε καθαρώτατη, στον ορίζοντα διόλου σύννεφα, ώστε αν ήταν, κί' ο έλάχιστος καπνός θα διεκρίνετο.

Μία στιγμή, ο Χάρμπερτ ένόμισε, ότι βλέπει κάτι σαν σύννεφο καπνού έλαφρότατο, να ανεβαίνει εκεί προς τα δυτικά. Άλλα ύστερα έδωσε όλη του την προσοχή κ' είδε πως είχε γελασθή.

— Τίποτα! έφώναξε στον Σπίλετ.

Σε λίγο κατέθηκε από το κ α ο υ ρ ί κ' οι δυο κυνηγοί γύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι. Εκεί, ο Κύρος Σμίθ άκουσε την διήγησι του Χάρμπερτ, έκούνησε το κεφάλι του και δεν είπε λέξη. Η ιδέα του ήταν βέβαια, ότι δεν μπορούσε να λυθί το ζήτημα, αν δεν έγίνετο τελεία εξέρευνσις του νησιού.

Μετά δυο ήμέρες, την 28 'Οκτωβρίου, άλλο ανεξήγητο φαινόμενο παρουσιάσθηκε στους άποίκους.

Έκει που γύριζαν στην άμμουδιά, δυο μίλια από το Γρανίτινο Παλάτι, ο Χάρμπερτ κ' ο Νάβ εϋτύχησαν να συλλάβουν μία μεγάλη κί' ωραία χελώνα, που το καυί της έκανε κάτι θαυμάσια πρασινωπά νερά. Πρώτος ο Χάρμπερτ την είδε, ένώ προσπαθούσε, ανάμεικ' από τα βραχάκια, να φθάσει στη θάλασσα.

— Νάβ! έφώναξε' βοήθεια, Νάβ!

Ο Νάβ έτρεξε κοντά του.

— Τί ωμορφη χελώνα! είπε' μ' πώς να την πιάσω;

— Εύκολώτατα, άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Θα την άναποδογυρίσω και δεν θα μπορέσει να φύγει. Πιάσε το μπαστούνι σου και κάνε έτσι κάτω κ' εγώ.

Η χελώνα κατάλαβε τον κίνδυνο κ' έχώθηκε όλη μέσα στο καυί της. Δεν έ-

φαίνετο πιά ούτε κεφάλι της, ούτε πόδια, κ' έστέκετο ακίνητη σαν μια πέτρα.

Ο Χάρμπερτ κ' ο Νάβ έχωσαν τότε τα μπαστούνια τους κάτω από το στέγνο του έρπετος και με μία ένωμένη προσπάθεια, κατάφεραν, χωρίς πολύ κόπο, να την άνατρέψουν.

— Αχμρά! έφώναξε ο Νάβ' ο άκαπτός μας Πέγκροφ θα χαρή πολύ!

Άλήθεια, ο Πέγκροφ δεν μπορούσε να μη χαρή, γιατί το κρέας αυτών των χελωνών είχε νοστιμώτατο. Κ' εκείνη που είχαν πιάσει, είχε μάκρος τρία πόδια και θα έζύγιζε τουλάχιστο τετρακόσιες λίτρες. Καθώς ήταν ξαπλωμένη με τη ράχη, δεν έδειχνε από το σώμα της παρ' το κεφάλι, μικρό σχετικώς και πλακωτό πολύ.

— Και τί θα την κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Νάβ' δεν μπορούμε να τη σύρουμε ως το Γρανίτινο Παλάτι.

— Άς την άφίσουμε έδω, άρου δεν μπορεί να κουνηθί, και πάλι να φέρουμε το καρότσι.

— Ωραία!

Όπως δέποτε, για να πιάσει σίγουροι ότι η χελώνα δεν θα τους έφρευε, της έδωσαν στο στέγνο και μερικές πέτρες βαρείες.

Ύστερα, οι δυο κυνηγοί γύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι, όλο κί' από την άμμουδιά, που τώρα με την άμπώτιδα ήταν ξεσκεπασμένη πλατεία. Ο Χάρμπερτ, για να κάμει έκπληξη στον Πέγκροφ δεν του είπε τίποτα για το εύρημα. Άλλα όταν, ύστερ' από δυο ώρες, ξαναγύρισαν με το καρότσι να την πάρουν, η χελώνα δεν ήταν πιά στο μέρος όπου την είχαν άφισή!

Οι δυο κυνηγοί πρώτα με άπορία κ' έπειτα κύτταζαν γύρω τους.... Δεν έκαναν λάθος βέβαια. Σ' εκείνο το μέρος είχαν πιάσει την χελώνα. Ο Χάρμπερτ μάλιστα έγνώρισε και της πέτρες, που είχε μεταχειρισθί για να την πλακώσει άναποδογυρισμένη.

— Περίεργο πράγμα! έφώναξε ο Νάβ' μπορούν λοιπόν να γυρίζουν μονάχες τους αυτές η χελώνες;

— Έτσι φαίνεται, ψιθύρισε ο Χάρμπερτ, που δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτα κ' έξακολουθούσε να κυττάζει γύρω με άπορία.

— Όστε ο καίμενος ο Πέγκροφ δεν θα χαρή!

— Όχι μόνο δεν θα χαρή ο Πέγκροφ, αλλά θάνησυχση κί' ο κ. Σμίθ και θα σπάσει το κεφάλι του, για να εξήγηση αυτή την εξαφάνισή!

— Τότε άς μη του πούμε τίποτα, έπρότεινε ο Νάβ.

— Όχι! άπεναντίας πρέπει να του το πούμε! άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

Και με το καρότσι, που το κουβάλησαν άδικα, ξαναγύρισαν κ' οι δυο στο Γρανίτινο Παλάτι.

Μόλις έφθασαν στο έργαστήρι, στο πρόχειρο εκείνο, όπου ο μηχανικός κί' ο ναύ-

της κατασκεύαζαν την πυρόγα, ο Χάρμπερτ τους διηγήθηκε όλα τα συμβάντα. — "Αχ τους άτζαμηδες! έφώναξε ο Πέγκροφ. Άφίσате να σας φύγουν πενήντα τουλάχιστο χελωνόσουρες!

— Μα τί φταίμε μες, είπε ο Νάβ, αν η χελώνα κατάφερε να γυρίση στα πόδια της και να το σκάσει;

— Τότε δεν θα την άναποδογυρίσατε καλά, άποκρίθηκε ο ναύτης.

— Τί λές εκεί! έφώναξε ο Χάρμπερτ. Άρου μάλιστα τη στερεώσαμε και με πέτρες. Νά, κάτι πετράρες τόσες!..

— Όστε έγινε θαύμα!

— Ενόμιζα, κύριε Σμίθ, υπέλαβε ο Χάρμπερτ, ότι η χελώνες, και μάλιστα η μεγάλες, άμα άναποδογυρισθούν μία φορά με τη ράχη, είναι άδύνατο να ξαναπατήσουν με τα πόδια...

— Κ' έτσι είναι, παιδί μου, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμίθ.

— Τότε λοιπόν πώς έγινε αυτό;

— Σε τί άπόστασι από τη θάλασσα την είχατε άφισή; ρώτησε ο μηχανικός, που είχε διακόψη την έργασία του κ' έσυλλογίζετο.

— Δεκαπέντε πόδια το λιγώτερο, είπε ο Χάρμπερτ.

— Κ' εκείνη την ώρα η θάλασσα ήταν τραβηγμένη;

— Μάλιστα, κύριε Σμίθ.

— Τότε λοιπόν εξηγείται. Έκείνο που δεν μπορούσε να κάμει η χελώνα στον άμμο, το έκανε στο νερό. Άμα δηλαδή άνέθηκε η θάλασσα και τη σκέπασε, μπόρεσε να γυρίση και να φύγει.

— Τί άτζαμηδες που είμαστε! φώναξε ο Νάβ.

— Μ' αυτό έλαβα την τιμή προτήτερα να σας πω κ' εγώ! άποκρίθηκε ο Πέγκροφ.

Έτσι ο Κύρος Σμίθ έδωσε μία εξήγησι, που φάνηκε στους άλλους πιθανή. Έπειθε όμως κί' αυτόν τον ίδιο;

Είπε ζήτημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πρώτη δοκιμή της πυρόγας. — Δείψανο ναυγίου στην άκρογιαλιά. — Ένα μιστόιο γεμάτο χοήσιμα πράγματα. — Έργαλεία, όργανα, δόξα, ρούχα, σκεύη, βιβλία. — Ό,τι λείπει του Πέγκροφ. — Ένα Εύαγγέλιο.

Στης 29 'Οκτωβρίου, η πυρόγα ήταν έτοιμη. Ο Πέγκροφ είχε κρατήση την υπόσχεσί του. Δεν έχρειάσθη περισσότερες από πέντε μέρες, για να σκαρώση το άβαθο εκείνο πλοιάριο του ποταμού, από φλούδα δένδρου κ' από εύλύριστα κλαδιά. Είχε μάκρος δώδεκα πόδια, δεν έζύγιζε περισσότερο από διακόσιες λίτρες, αλλά δεν του έλειπε τίποτα: πάγκοι στην πρύμνη και στην πλώρα, άλλος στη μέση για να κρατή την άπόστασι, σκαρμοί για τα κουπιά, ένα τιμονάκι. Όσο για την καθέλκυσι, έγινε εύκολώτατα. Κουβάλησαν την πυρόγα

και την άρσαν στην άμμουδιά, απέξω από το Γρανίτινο Παλάτι. Κ' ύστερα που με την παλίσροικ άνέθηκε η θάλασσα, την έπήρε. Άμέσως ο Πέγκροφ έπήδησε μέσα κ' άδοκίμασε το τιμόνι. Έκανε τη δουλειά του στην έντέλεια.

— Ούρρά! έφώναξε ο ναύτης θριαμβευτικά. Μ' αυτό, μάτια μου, μπορούμε να κάμουμε το γύρο...

— Του κόσμου; ρώτησε ο Γεδεών Σπίλετ.

— Όχι! του νησιού. Λίγα χαλίκια για σαβούρα, ένα κατάρτι μπροστά, ένα πανάκι, που θα μās κάμει άργότερα ο κ. Σμίθ, και δρόμο! Έ, που είσθε;... Κύριε μηχανικό, κύριε ρεπόρτερ Χάρμπερτ, Νάβ!..

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Άγαπητοί μου,

Σι υποθέσωμε για μία στιγμή, — έξακολουθεϊ το κήρυγμα της γλωσσικής έλευθερίας, — ότι είναι άνάγκη να καθαρισθί η γλώσσά μας από τα «ίχνη της δουλείας» άς υποθέσωμε ακόμα ότι είναι άνάγκη να μιλούμε και να γρά-

φουμε σαν τους άρχαίους Έλληνες. Μεγαλύτερη όμως, έπιτακτικώτερη άπ' όλες αυτές, είναι η άνάγκη να μεταχειριζόμαστε μία γλώσσα, που να την έννοη και να τη μαθαίνει εύκολα ο λαός. Η γλώτσε δεν γυρίζουν πίσω, πάλι έλα μπροστά. Κανένα έθνος δεν μπορεί να διαλέξη τη γλώσσα που θέλει' όλα είναι άναγκασμένα να περιορισθούν στη γλώσσα που έχουν. Καλή-κακή, αυτή είναι. Καμμία γλώσσα δεν άνασταίνεται, με κανένα τρόπο, για να ξετοπίση μία ζωντανή. Άς καλλιεργήσωμε λοιπόν κ' έμεϊς την γλώσσα που μιλούμε, τη γλώσσα που βυζαίνουμε με το γάλα της μάνας μας. Αυτή είναι η έ θ ν ι κ ή μας γλώσσα. Κί' αυτή, αν θέλετε, σαν κόρη της άρχαίας, μαρτυρεί ότι καταγόμεστε από τους Έλληνες. Γιατί τη γλώσσα του Ξενοφώντος τη μαθαίνουμε από τα βιβλία, ένφ' την άλλη τη μαθαίνουμε από τη ζωή. Άς την άγκαλιάσουμε. Είναι ο μόνος τρόπος για ναποκτήσουμε μία γλώσσα κοινή, μία γλώσσα κ ρ ή σ ι μ η.

Και δίνοντας πρώτοι το παράδειγμα, οι τρεις ποιηταί άφισαν όλωςδιόλου την άρχαία, την καθαρεύουσα, κί' άρχισαν να γράφουν, πεζά και ποιήματα, στη ζωντανή γλώσσα του λαού. Έννοείται ότι οι δασκάλοι τους ρίχτηκαν. «Καταστρέφετε τη γλώσσα!» τους φώναζαν.

Όλας όμως έννουσε τα ποιήματά τους, τα μαθινε απέξω, τα τραγουδούσε. Κί' άλλοι ποιηταί, ζηλεύοντες αυτή τη δημοτικότητα, άρχισαν να τους μιμούνται. Σιγά-σιγά, μόνο με το καρποφόρο κήρυγμα των τριών ποιητών, η δημοτική στην ποίησι άρχισε να έπικρατή. Του κάκου το Πανεπιστήμιο έκανε ποιητικούς διαγωνισμούς στην καθαρεύουσα. Έλθε καιρός, που κανένας πιά ποιητής δεν μεταχειρίζονταν αυτή τη γλώσσα. Αυτό το Πανεπιστήμιο άναγκάσθηκε να δέχεται στους διαγωνισμούς του και έργα γραμμένα στη δημοτική. Οι ίδιοι οι καθηγηταί της Φιλολογίας, ο ίδιος ο Γεώργιος Μιστριώτης, ο κατόπι διώκτης, σαν εισηγηταί ποιητικών διαγωνισμών, έκήρυτταν ότι η δημοτική γλώσσα είναι η μόνη κατάλληλη για τη λυρική ποίησι. Λίγο άργότερα, ο Γεώργιος Χατζιδάκις, ο σοφός καθηγητής της Γλωσσολογίας, έγραψε, ότι θα ήταν «έθνική συμφορά» η έπιστροφή, — η άδύνατη άλλως τε, — στη γλώσσα του Ξενοφώντος. Γενικά, η καθαρεύουσα έθεωρείτο καλή μόνο για την πεζογραφία.

Τότε βγήκε ο Ψυχάρης. Το πολύκροτο «Ταξείδι» του φάνηκε το 1886. Ήταν το ίδιο το κήρυγμα των τριών έθνικών ποιητών, με τη διαφορά που ο Ψυχάρης, σαν γλωσσολόγος, έπιστήμων, μιλούσε μ' όλο το κύρος της γλωσσικής έπιστήμης κ' έδεβαίανε έτσι ότι εκείνα που είπαν οι πρώτοι υπέρμαχοι της δημοτικής, ήταν άλήθειες έπιστημονικές. Με την εμφάνισι του Ψυχάρη, το γλωσσικό ζήτημα έλαβε καινούργια ώθησι και μπήκε σε καινούργια φάσι. Όχι πιά μόνο στην ποίησι η ζωντανή γλώσσα, αλλά και στην πεζογραφία. Μία γλώσσα για όλα. Άρχισαν λοιπόν να γίνονται δοκιμές 'ς όλα τα είδη του λόγου: Διηγήματα, μυθιστορήματα, θεατρικά έργα, κριτικές, πολεμικές, χρονολογήματα, πολιτικά άρθρα, ρητορικοί λόγοι, έπιστημονικά βιβλία, φιλοσοφικά, άπ' όλα, γράφονταν στη δημοτική. Κί' ο Ψυχάρης έδινε 'ς όλα το παράδειγμα. Συγχρόνως η γλώσσα άρχισε να μελετάται έπιστημονικώτερα, να διατυπώνονται οι κανόνες της, να προσδιορίζεται η ορθογραφία της.

Έννοείται, ότι οι δασκάλοι, με τον Μιστριώτη επί κεφαλής, πήραν πάλι φωτιά. Ρίχτηκαν του Ψυχάρη και των νέων δημοτικιστών πολύ περισσότερο άπό όσο είχαν ριχθί, προ πενήντα χρόνων, του Σολωμού, του Βηλαρά και του Χρηστοπούλου. Άλλα δεν έκαμαν πάλι τίποτα, γιατί το κήρυγμα είχε μέσα του την αλήθεια. Κ' ένφ, μετά το Σολωμό, η δημοτική κατέκτησε τους ποιητάς, μετά τον Ψυχάρη κατέκτησε και τους πεζογράφους. Έγινε πιά η έπίσημη φιλολογική γλώσσα. Σήμερα, τριάντα μόλις

χρόνια μετά την εμφάνισι του «Ταξείδιου», τίποτα φιλολογικό δεν γράφεται 'στην καθαρεύουσα. Και τα χρονολογήματα, άκόμα, και τάρθρα των έφημερίδων, όταν δεν είναι κί' αυτά στη ζωντανή, είναι σε μία γλώσσα άπλη, μικτή, έντελώς έλεύθερη, χωρίς σχολαστικισμούς, με φανερή τάσι όχι προς τη γλώσσα του Ξενοφώντος, όπως άλλοτε, αλλά προς τη γλώσσα του λαού.

Λύθηκε λοιπόν το γλωσσικό ζήτημα με την εμφάνισι του Ψυχάρη και τους άγώνες που άκολούθησαν;

Μπορούμε να το θεωρήσουμε λυμένο. Γλώσσα που έγινε πιά φιλολογική, δεν μπορεί να μη γίνη, με τον καιρό, και δημοσιογραφική, και έπιστημονική, και δικανική, και κοινobουλευτική, και σχολική, και τέλος πάντων έπίσημη γλώσσα του Κράτους. Άλλα το ζήτημα δεν λύθηκε άκόμα, όχι. Η καθαρεύουσα άντέχει. Όύτε είναι εύκολο να ξετοπισθί όλως διόλου μία γλώσσα, καλή ή κακή, που τη μεταχειρίζεται το έθνος παραπάνω άπό εκατό χρόνια και που είναι η μόνη που μαθαίνουν παιδιά στο σχολείο. Τώρα λένε, — γιατί κί' αυτό δεν είναι άκόμα, —

ότι η δημοτική θα είταχθί στο Δημοτικό. Φυσικά, αν γίνη αυτό, πιά εύκολα και πιά γρήγορα θα έπικρατήση παντού. Άλλα πάλι θάρρηση. Πρέπει ίσως να περάση κ' η τελευταία γενεά που άνατράφηκε με την καθαρεύουσα. Έπειτα, από την πείσι της κοινής γνώμης, τελευταία μπήκε στο Σύνταγμα ένα άρθρο που καθιερώνει την καθαρεύουσα για έπίσημη έθνική γλώσσα κί' άπαγορεύει τη μεταφράσι του Εύαγγελίου στη δημοτική. Θα χρειάζονταν λοιπόν καινούργια Έθνοσυνέλευσις να σβύση αυτό το τυραννικό άρθρο, που άναγκάζει στην άποκλειστική χρήσι της καθαρεύουσας όλους τους δημόσιους λειτουργούς, από τον Πρωθυπουργό ως το δημοδιδάσκαλο.

Συμπέρασμα: Το ζήτημα είναι λυμένο στη φιλολογία — άδιάφορο αν δεν λυθί καν άκόμα κ' εκεί μερικά συναφή ζητήματα, — αλλά πουθενά άλλου. Και για να λυθί παντού, θα περάση καιρός. Έν τω μεταξύ η δημοτική θα καλλιεργήται, θα μορφώνεται θα προοδεύη και θα κατακτή. Όλοένα περισσότεροι θα την άγαπούν και θα την προτιμούν. Αυτό μās λέγει η πνευματική κίνησι των τελευταίων τριάντα χρόνων. Ο «Νουμάς», το κυριώτερο δημοσιογραφικό όργανο των δημοτικιστών, έγραψε στο ύστερό του φύλλο αυτή την αλήθεια: «Όταν πρωτοβγήκε ο «Νουμάς», το 1903, θεωρήθηκε παραφροσύνη φιλολογικό περιοδικό στη δημοτική. Σήμερα θα έθεωρείτο παραφροσύνη φιλολογικό περιοδικό στην καθαρεύουσα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

«Αγαπητέ μου φίλε. Με μεγάλη μου λύπη έμαθα, ότι ή εργασίεις σου πδέν πάνε καλά. Άρνού είν' έτσι, έκα-
»μες φρόνιμα να μην επιμείνης και να
»κλεισής το μαγαζί. Μ' έρωτάς αν
»ξεύρω καμμιιά θέσι για σένα. Πήγαι-
»νε να εύρης εκ μέρους μου τον οίλον
»μου Καντέν. Είμαι βέβαιος ότι θα σου
»φανή χρήσιμος. Γράψε μου το αποτέ-
»λεσμα. Σου σφίγγω το χέρι σου. Δι-
»κός σου πάντα, Τζάνι.»

«Αλλεσίμονο! Τίποτα δεν έμαθε ο
Πετράκης απ' αυτό το γράμμα. Ποίος
ήταν αυτός ο μυστηριώδης Τζάνι; Άν
ερόντιζε τουλάχιστο να σημειώση στο
τέλος τη διεύθυνσί του... Άμ' εκείνος ο
κύριος Καντέν; Ποι-
να κατείκοι; Ου-
τε αυτού ή διεύθυνσις
υπήρχε. Τίποτα! καμ-
μιιά πληροφορία, καμ-
μιιά ένδειξις!..

«Απελπισμένος, ο
μικρός γύρισε στην
προκυμαία.

«Απ' τη φορτηγί-
δα του Φουσάρ ξεφόρ-
τωναν τα σακκιά με
και μιιά λευ-
κή ομίχλη τη σκέπα-
ζε όλη. Πατέρας και
γιός είδαν τον Πε-
τράκη συγχρόνως κ'
εκατάλαβαν από τα
μούτρά του ότι δεν
είχε κάμη τίποτα.

— Λοιπόν; τον
ρώτησε ο Φουσάρ.

— Ο πατέρας μου
έκλεισε το μαγαζί
του και δυστυχώς κα-
νέννας δεν ήξερε να μου πη που κάθεται!
Αυτός είνε!

— Άμή τώρα; έκαμε ο Φουσάρ,
σταυρώνων τα χέρια του.

— Ο Πετράκης σήκωσε ψηλά τα δικά
του κι' αποκρίθηκε:

— Κ' εγώ δεν ξέρω τί θα κάμω τώ-
ρα, κύριε Φουσάρ!

— Γύρισε στη Χάβρη μαζί μας.

— Ά, όχι! όχι!.. Να γυρίσω στο
σπίτι του κυρίου Άνριέ; Ποτέ... δεν
μπορώ... Αδύνατο! Έπειτα θέλω να ψά-
ξω ακόμα, για να βρω τον πατέρα μου.

— Κι' έντωμεταξύ πώς θα ζήτης;

— Θα εργασθώ.

— Θα εργασθής... Ένας λόγος είνε.

Μά τί εργασία θα κάμης; Είνε εύκο-
λο, νομίζεις, να βρής εργασία;...

— Γιατί όχι;... Και να, πρώτα-πρω-
τα, θα σάς βοηθήσω στο ξεφύττωμα.

«—Μά όχι σου είπα! Δεν τάκουσες;...»
(Σελ. 272, στ. 6')

Μου επιτρέπετε να κουβαλήσω σακκιά;
— Έλα!

Ο μικρός Πετράκης άρχισε άμέσως
να κουβαλή σακκιά. Κ' έκανε τότε έρ-
γασία, όση σχεδόν και οι μεγάλοι.

— Νά ένα παιδί που δεν φοβάται τη
δουλειά! είπεν ένας εργολάβος, που τον
έκύνταζε κάμποση ώρα.

Ο Φουσάρ τον άκουσε και του άπο-
κρίθηκε:

— Καλά λές, δεν είδα ποτέ μου τόσο
εργατικό παιδί. Λυπούμαι μόνο που δεν
μπορώ να το πάρω μαζί μου στη Χάβρη.
Θέλει να μείνη στο Παρίσι. Γι' αυτό
θα μούκανες μεγάλη χάρη να τον έπαιρ-
νες στην τσούρμα σου.

— Μπράβο, έκαμε ο λοστρόμος, γιατί
όχι; Πώς ονομάζεται;

— Πέτρος Μπερώ.

— Μπερώ είπες;... Γνωρίζω εγώ
ένα Μπερώ. Είνε ξ-

νας άρχαιοπόλης,
που έρχεται καμμιιά
φορά, την Κυριακή,
από 'δω και ψαρεύει.
Πολύ καλός κύριος...

Ο Πετράκης είχε
πλησιάση και άκουσε
τα τελευταία λόγια.

«Έξαφνα, ο έργο-
λάβος έφώναξε:

— Κοι' να τος έ-
σα'σα!.. Τί σύμπτω-
σις! Ο κύριος Μπε-
ρώ!..

— Ποι' που είνε;..
ρώτησε με άγωνία ο
Πετράκης.

— Νά, παιδί μου...
στο κατάστρωμα του
παριζιάνικου βαπο-
ριού που έρχεται... έ-

καί, στην άριστερή
όχθη...

Ναί, αλήθεια!..

Ο Πετράκης έκύνταξε προς το μέρος,
που του έδειχνε ο εργολάβος κ' είδε
πραγματικώς την αγαπημένη, την πο-
λυπόθητη σιλουέττα του πατέρα του.

— Αυτός είνε! έφώναξε.

Άλλά πώς να τον φθάση;

— Θα σταθώ έδω κοντά το βαπόρι;
ρώτησε, έτοιμος να πάρη δρόμο.

— Ναί, βέβαια... το μέρος που στέ-
κεται, δεν είνε πολύ μακριά... αλλά
στην άλλη όχθη.

Και καθώς ξεκινούσε ο Πετράκης ο
εργολάβος έπρόσθεσε:

— Δεν πιστεύω να προφθάση, το κα-
κόμοιρο, όσο κι' αν τρέξη... Πρέπει: να
περάση πρώτα τη γέφυρα, έπειτα έχει
να κάμη ακόμη διακόσια μέτρα... Θα
του φύγη ο πατέρας του!

Ο Πετράκης, χωρίς νακούη τίποτα,
έτρεχε, έτρεχε...

Ακολουθεύσε την προκυμαία, δεν έ-
χανε απ' τα μάτια του το βαποράκι του
Παριτιού, αλλά έπρεπε τώρα να περά-
ση τη γέφυρα της Όμονοίας.
(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Κ'.—ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Διάλεξις του κ. Κωστή Παλαμά]

Ο Γεώργιος Βιζυηνός γεννήθη το 1849 εις
την Βυζών, την αρχαίαν Βιζύην της Θράκης. Είς
το χωρίον του τα πρώτα γράμματα,
αλλά όρφανός μικρός, έστάλη εις τον θεόν
του, ράπτην εις τα Μπελεσιάνη της Κωνσταν-
τινουπόλεως. Πλησίον του έμαθήτευσεν ο μελ-
λων ποιητής, ψάλλον συγχρόνως και κανονα-
χών εις την εκκλησίαν. Αργότερα γίνεται ένα-
γνώστης, υποτακτικός του Μητροπολίτου Κύ-
πρου, εισάγεται εις την Σχολήν της Χάλκης,
γνωρίζεται με τον ποιητήν Τανταλίδη και τυ-
πώνει, μαθητής ακόμη, τα «Ποιήματα Πρωτόλειά»
του. Ο μεγαλόπλουτος Γεώργιος Ζιζιφής ανα-
λαμβάνει τότε να τον σπουδάση. Ο ποιητής
βγάζει τα ράσα, έρχεται εις τας Αθήνας, τε-
λειώνει έδω το Γυμνάσιον, βολεύεται εις τον
Βουτυρινόν Διαγωνισμόν και φεύγει διά την
Ευρώπην. Εκείθεν έπιστρέφει εις Αθήνας, διδά-
κτωρ της φιλοσοφίας. Το 1892, παράφρων,
κλείεται εις το Φρενοκομείον, όπου άποθνήσκει
το 1896.

Ο Γεώργιος Βιζυηνός μάς άφηκε όλίγα θυ-
μάσια διηγήματα και πολλά έξοχα ποιήματα.
Είνε ποιητής από τους γνωριμωτέρους εις την
νεολαίαν, χάριν της όποιας έστιχούρηι με άγά-
πην. Υπήρξε τακτικός συνεργάτης της «Δια-
πλάσεως», εις την όποιαν και μετά τον θάνατόν
του, έδημοσιεύθη όλόκληρος συλλογή από άνέκ-
δοτα παιδικά του ποιήματα. Τα πλείστα εξ αυ-
τών είνε μικρά άριστουργήματα. Έν γένει, πάν
δ,τι έγραψεν ο Βιζυηνός φέρει την σφραγίδα μι-
ας ιδιόρρυθμου ωραιότητος.

Ονειρο

Εφές είδα στον ύπνο μου

Ένα βαθύ ποτάμι

—Θεός να μην το κάμη

Νά γίνη άληθινό!

Στην όχθη του στεκότανε

Γνωστό μου παλληναρά,

Χλωμό σαν το φεγγάρι,

Σά νύχτα σιγαλό.

Άγέρας το παράσπρωχνε

Με δύναμι μεγάλη,

Σά νύθε να το βγάλλη

Απ' της ζωής τη μέση.

Και το νερό που άχόρταγα

Τα πόδια του φιλούσε,

Θαρούεις το προσκαλούσε

Στ' αγάλια του να πέση.

«Δεν είν' άγέρας, σκίεφθηκα,

Και σένα που σε δένει,

Η άπελπισία σε παίρνει

Κ' ή άπονία του κόσμου!»

Και χύθηκ' απ' το θάνατο

Το δύστυχο νάρπάζω.

Όμιέ! πριν να προφτάξω,

Έχάθηκε απ' έμάρκος μου.

Στά ρέματα παρασκυφα,

Νά τον ευθύ γυρεύω

Στά ρέματα άγναντεύω

Το λείψανό του άχνό.

Εφές είδα στον ύπνο μου

Ένα βαθύ ποτάμι,

—Θεός να μην το κάμη

Νά γίνη άληθινό!

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο κύριος Μπερβίλ, πλούσιος τρα-
πεζίτης, είχε μείνη χήρος νωρίς. Έπειδή
ή εργασίεις του τον κρατούσαν στο Πα-
ρίσι, δεν μπορούσε να επιβλέψη ο ίδιος
την άνατροφή του γιού του, και τον
είχε εμπιστευθή 'ς ένα μορφωμένο παι-
δαγωγό. Άλλά ο παιδαγωγός αυτός,
που κατοικούσε με τον μαθητή του στον
πύργο του κ. Μπερβίλ, στην Πικαρδία,
ερίνεται ότι δεν τα κατάφερνε καλά.
Είτε γιατί αυτός ήταν ρύτης μαλακός,
είτε γιατί ο Λουλού Μπερβίλ δεν έπαιρνε
ούτε από λόγια, ούτε από τιμωρίες, ο
παιδαγωγός είδε γρήγορα ότι ματαιοπο-
νούσε. Κι' αρνού υπέφερε αρκετά
από τον άνυπότακτο μαθητή του,
βαρέθηκε στο τέλος κ' έγραψε
στον τραπεζίτη το ακόλουθο
γράμμα:

«Αξιότιμε κύριε Μπερβίλ,
Έκαμα ό,τι ανθρωπίνως μου
ήτο δυνατόν, για να εμπνεύσω
καλās άρχας στον υιόν σας.
Άλλά σάς αναγγέλλω με λύπη
μου, ότι τας ποσ-
θεϊσάς μου χωρίς να το κα-
τορθώσω κ' εύρίσκομαι σήμερα
στην άνάγκη να παραιτηθώ.
Ίσως μιιά μέρα θα έντρέπεσθε
για την διαγωγή του υιού σας,
δεν θέλω λοιπόν να με μεμ-
ρθήτε εκείνη την ημέρα, ότι
σας απέκρυψα την αλήθεια. Γι'
αυτό σάς είδοποιώ και λάβετε
τά μέτρα σας.

«Μετά πάσης τιμής κτλ.»

Το γράμμα αυτό, που άλ-
λως τε δεν ήταν το πρώτο δι-
σάρεστο που λάβαινε ο τραπε-
ζίτης για τον Λουλού, τον έκαμε
να σκεφθώ πολύ σοβαρά. Και
γρήγορα πήρε την άπόφασί του.

Ο Λουλού είχε άλλοτε πα-
ραμάνα τη γυναίκα ενός μα-
ραγκού από το χωριό, που ήταν
κοντά στον πύργο του κ. Μπερβίλ. Η
καλή εκείνη γυναίκα είχε πεθάνη, καθώς
και ο γιός της, ο όμογαλακτός άδελφός
του Λουλού, και από τότε ο άντρας της
έγκαταστάθηκε σε μιιά γειτονική πόλι,
όπου έξασκούσε το επάγγελμά του.

Έν άπόγευμα, ο κ. Μπερβίλ έφθασε
στον πύργο του χωρίς να τον περιμέ-
νουν. Κ' είχε μαζί του τον κύρ-Θανάση,
τον μαραγκό.

«Αν ο πατέρας του Λουλού είχε και
την παραμικρή άμφιβολία για της πλη-
ροφορίας που είχε λάβη, ο έξαφνικός του
εκείνος έρχομός θα έφθανε να τον βε-
βαιώση, ότι του είχαν γράψη όλη την
αλήθεια. Βρήκε το χωριό άνάστατο. Η-
ταν ημέρα πανηγυριού. Ο χορός είχε

άρχιση, όπως πάντα, στην πλατεία του
πύργου. Ο Λουλού όμως, καθάλλα 'ς
άχριο άλογο, μπήκε στη μέση και τά-
κανε θάλασσα. Άμα οι χωρικοί είδαν
τον πυργοδεσπότη, τον περιστοίχισαν θυ-
μωμένοι κ' έδήλωσαν ότι δεν μπορούσαν
πιά να ζήτουν με τον γιό του, γιατί τους
έσταύρωνε. Δεν ήταν ένας που
να μην είχε παράπονα έναντίο του.

Ο κ. Μπερβίλ τους ύπεσχέθηκε να
τους ικανοποιήση.

— Έξακολουθήστε, τους είπε, το
χωρό σας και σάς βεβαιώ, ότι κανέννας
πιά δεν θα τον διακόψη.

Και μπήκε στον πύργο για ν' ανα-
παυθώ από το ταξίδι. Ο Λουλού, φο-
βηθείς την εξέγερσι των χωρικών, είχε

«—Μπράβο! έφώναξαν όλα τα παιδιά...»

κλεισθή άπάνω, στο δωμάτιό του, πριν
έλθη ο πατέρας του. Δεν έμαθε λοιπόν
τον έρχομό του παρά το πρωί. Ο κ.
Μπερβίλ, δσάνις έπρόκειτο να πάη στον
πύργο, συνήθιζε να προειδοποιή. Γι'
αυτό ο Λουλού άπόρησε, που τον είδε
έτσι άξαφνα. Τον έχαιρέτησε όμως με
σεβασμό και του είπε:

— Καλημέρα, αγαπητέ μου μπαμπά!

— Μη με λές πια μπαμπά! αποκρί-
θηκε ο κ. Μπερβίλ, δεν είμαι εγώ ο πα-
τέρας σου.

— Τί έλεετε να πής;...

— Θέλω να πώ, ότι ο πατέρας σου...
νά τος! Και του έδειξε το μαραγκό.

— Άστείλεύσεθε;

— Καθόλου. Άκουσε, παιδί μου.

Είχα πραγματικώς ένα γιό' αλλά πέ-
θανε μικρός, ενώ εγώ έλειπα. Άπ' ο-
ρόδο μήπως λυπηθώ πάρα πολύ, αν μά-
θαινα τη σκληρή αυτή άπώλεια, μου
την έκουψαν, μ' έγέλασαν. Κατάφεραν
δηλαδή αυτό τον άνθρωπο, —τον άληθινό
σου πατέρα, —να σε δώτη για νάντικα-
ταστήτης το παιδί που έχασα. Άλλά
τώρα σε θέλει, σε χρειάζεται. Δεν έχει,
βλέπεις, άλλο παιδί, για να τον δια-
δεχθώ στο μαγαζί του. Μου τα όμολό-
γησε όλα και ήλθε να σε πάρη.

— Μη τον πιστεύετε, μπαμπά! Εγώ
ναζέ κατακόκκινος ο Λουλού' σάς λέει
ψέμματα! Εγώ αισθάνομαι ότι είμαι
παιδί δικό σας!.. Ένας φτωχός μαραγ-
κός δεν μπορεί να είνε πατέρας μου.

— Ά! έκαμεν ο κ. Μπερ-
βίλ. Δεν πιστεύω να αισθάνε-
σαι πολύ, ότι είσαι παιδί δικό
μου! «Αν το αισθανόσουν πρα-
γματικώς, θα να
δειχθής άξιος του όνόματος που
φέρεις και να είσαι αγαπητός
στον τόπο, όπως κι' ο πατέρας
σου... ο δθβεν πατέρας σου.
Άλλά εσύ έκαμες το έναντίον.
Όλοι έδω-πέρα έχουν παρ-
πονα κ' είνε θυμωμένοι μαζί
σου. Πρέπει λοιπόν να υποτα-
χθής στην τύχη σου και να
δεχθής την θέσι που σου άνήκει.

— Μά είνε εύκολο να ποδει-
χθώ ή ψευτιά αυτού του ανθρώ-
που! έφώναξε πάλι ο Λουλού.
Έγώ γιός του; Αδύνατο!

— Αυτός ο άνθρωπος, —ά-
φοι επιμένεις να ονομάζης έ-
τσι τον πατέρα σου, —λέει αλή-
θεια. Το ξέρω καλά εγώ, γιατί
μου έδωσε όλες της άποδείξεις.
Δεν μπορεί λοιπόν να μείνης
περισσότερο 'ς αυτόν τον πύργο,
όπου είσαι ένας ξένος, ένας
παρείσακτος. Ούτε ο πατέρας
σου το θέλει πιά, ούτε εγώ,
δεν θα σε χωρισθώ όμως όλως-
δίόλου, δεν θα σε ξεχάσω, και

αν ξεροθής καλά, αν εύδοκμήσης στην
τέχνη που θα μάθης, σου ύπόσχομαι να
σε προστατεύσω και να σε βοηθήσω όσο
μπορώ. Εγώ τώρα θα γυρίσω στο Πα-
ρίσι. Έσύ ακολουθήσε τον πατέρα σου.

— Έλα, παιδί μου! είπε τότε κι' ο
κύρ-Θανάσης ο μαραγκός. Νά ξέρης
όμως, ότι δε θα φορής πια έτσι ώραία
φορέματα' δεν θάχης υπηρέτες, να σε
υπηρετούν σαν έδω. Θα δουλεύης, για
να βγάξης το ψωμί σου. Άλλά θα συνει-
θίσης. Όλα κανείς τα συνειθίζει. Και
θα ίδής γρήγορα, ότι ή εργασία είνε μιιά
ευχαρίστησις και μιιά εύτυχία... Βγάλε
αυτά τάρχοντικά ρούχα. Σου έφερα εγώ
μιιά φορεσιά, πιδ ταιριαστή με την και-
νούργια σου θέσι... Σε λιγάνι θα φύ-

γωμε. Εὐχαρίστητε τὸν κ. Μπερβίλ, γιὰ ὅσα ἔκαμε τόσα χρόνια γιὰ σένα κι' ἀποχαριέτησέ τον.

— Δὲν ἔρχομαι ἐγὼ μαζί σου!

— Δουλό, πρόσεξε! Εἶνε ὁ πατέρας σου κ' ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ κάμῃς ὅ,τι σου λέει.

(Ἐπεται τὸ τέλος) — ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

166^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν, κάμνω καὶ δευτέρου φέτος διαγωνισμὸν Δευκῶν Λέξεων.

Ἐάν προσέξετε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημερινοῦ μας φυλλαδίου, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου, — εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ σχεδὸν εἰς κάθε κομμάτι, — ὑπάρχουν κενὰ διαστήματα, ὅχι ἀπὸ λάθος, ἀλλ' ἀφιμένα ἐπιτηδες. Κάθε κενὸν διάστημα ἔπρεπε νὰ ἔχη μίαν λέξιν, ἡ ὁποία λείπει. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ λέξεις, ποὺ λείπουν εἶνε αἱ λευκαὶ λέξεις, καὶ ἡ εὐρεσις τῶν ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὰς εὑρετε ὅμως; Ἡ ἐννοία τῆς φράσεως, τὸ ὕψος ἐν γένει τοῦ συγγραφέως, τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὅποιον δείχνει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχεν ἡ ἀφιμενηθεῖσα λέξις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τόσους διαγωνισμοὺς ἕως τώρα εὐφύα καὶ ματικὴ δύναμις σας ὑπεραρκούν, διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ δώδεκα λέξεις. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὰς εὑρουν καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλουν γραμμένως εἰς φυλλῶν κοινῷ χάρτι, εἰς τὸ ὅποιον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο, πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διατυπωμένης ὡς ἑξῆς:

«Ἀπάντησις εἰς τὸν 166ον Διαγωνισμὸν τῶν Δευκῶν Λέξεων τοῦ 35ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ... (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον ἀνέξω).»

Εἰς τὴν σελίδα δεῖνα, στήλῃν δεῖνα, «Ἡ Μυστηριώδης Νήσος» λείπει ἡ λέξις (π. χ.) *κακία*.

2. Εἰς τὴν σελίδα δεῖνα, στήλῃν δεῖνα («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή») λείπει ἡ λέξις *ἀρετὴ*. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὑρῇ. Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὑρῇ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ πρῶτον βραβεῖον ὁποιος εὑρῇ ἀκριβῶς ἀκριβέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐάν δὲ τὰς εὑρουν πολλοὶ, τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου εἰς ἓνα, τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκὼν. Θὰ δοθῶν ἐπίσης δευτέρου καὶ τρίτον βραβεῖον εἰς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον εὐρόντα τὰς περισσοτέρας ἀκριβεῖς λέξεις. Εἶνε δὲ τὰ βραβεῖα τ' ἀπονεμόμενα εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς ἦτοι: τόμου τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῶν, τρεῖς, δύο καὶ ἓνας, κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευομένων ("Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. Θ').

Δικαίωμα συμμετοχῆς δωρεάν ἔχουν ὅλοι οἱ ἔχοντες καὶ ψευδώνυμον ἐγκυκλιζόμενον διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέληρα των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 εἰς γραμματὸσημιον οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί. Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 160^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προσθέντος τὴν 6ην Αὐγούστου 1915 πρὸς εἶδριν τῶν λύσεων, τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Αὐγούστου-Νοεμβρίου 1916 δημοσιευθεισῶν 218 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε. τὰ ἀπονεμιθέντα εἰς ἕκαστον Εὐσημία. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημία τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημία Ἐπιμονῆς, συμφωνῶνς τῇ Ὁδηγῷ τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ, § 10.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνδρειμένος Κουραμπιές, 190 [19+9Ε]. — (Ἰσότημοι, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τὴν φωτογραφίαν τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ καὶ γαροφάσου, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σημερον, ἀντὶ δρ. 5 μόνον ἓνα, οἰονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγουμένων ἐτῶν ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.) — Πρόσφυξ, 208 [21+9Ε]. — Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου, 208 [21+9Ε]. — Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 192 [20+9Ε]. — Παναγὰς, 188 [19+9Ε]. — Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος, 211 [22+9Ε]. — Μεγάλη Ἑλλάς, 198 [20+9Ε]. — Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 206 [21+9Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πατρίς, 156 [16+8Ε]. — Πύριν Ματιά, 173 [18+9Ε]. — (Ἰσότημοι, δικαιούμενοι γαροφάσου, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σημερον, ἀντὶ δρ. 6 μόνον ἓνα, οἰονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγουμένων ἐτῶν ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.) — Ἀκίς Ἡλίου, 168 [17+9Ε]. — Ἡρώς Ἑλληνοπούλα, 165 [17+9Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐρως τῆς Πατρίδος, 130 [13+6Ε]. — Σείριος, 148 [15+6Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Τρελλὸς Κεφαλλοντίας, 83 [9+4Ε]. — Ἡρώς τῶν Βαλκανίων, 87 [9+7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μυστηριώδης Ἀμαζών, 50 [5+3Ε]. — Ἐρως τῆς Κρήτης, 39 [4+3Ε].

ΜΕΣΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγαλοπρεπὴς Βόσπορος, 208 [21+9Ε]. — (Ἰσότημοι, δικαιούμενοι εἰς ὅτι καὶ οἱ Ἰσότημοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Ἀθάνατο Κιλίς, 165 [17+8Ε]. — Χονοὶ Ἀκίς, 158 [16+9Ε]. — Βαρομαρμάκος Ἑλλάς, 187 [19+8Ε]. — Διάττων Ἀσπὴρ, 210 [21+9Ε]. — Ἀντοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, 172 [18+9Ε]. — Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος, 172 [18+9Ε]. — Σανθὴ Πεταλοῦδα, 165 [17+7Ε]. — Εὐγενὴς Ἰππότης, 167 [17+9Ε]. — Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, 186 [19+9Ε]. — Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, 173 [18+9Ε]. — Κύνος, 205 [21+9Ε]. — Κόρη τοῦ Γαλιού, 207 [21+9Ε]. — Ἐλπίς τοῦ Ἐθνος, 167 [17+9Ε]. — Ἑλληνικὸν Στέμμα, 178 [18+9Ε]. — Κωνσταντινουπολιτικὸν Διαβόλιον, 163 [17+8Ε]. — Βουλγαροφάγος Ἑλληνας, 164 [17+8Ε]. — Ἐμμελ. Δ. Μελαγιδνός, 165 [17+7Ε]. — Ἰωάννα Παύλα, 185 [19+9Ε]. — Ἐωσφόρος, 214 [22+9Ε]. — Νικητὴς τῆς Αὔρου, 217 [22+9Ε]. — Φοῖνιξ, 161 [17+7Ε]. — Ἡρώς τοῦ Σουλίου, 194 [20+9Ε]. — Μίονα, 170 [17+9Ε]. — Διαβόλις, 170 [17+9Ε]. — Ἀγγελος Π. Τσιτσικλῆς, 197 [20+9Ε]. — Θαλασσοπόλι τοῦ Στόλου, 172 [18+9Ε]. — Ἰωάννης Χιδιόργου, 175 [18+9Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, 149 [15+7Ε]. — Ἑλληνικὴ Καρδιά, 137 [14+8Ε]. — (Ἰσότημοι, δικαιούμενοι εἰς ὅτι καὶ οἱ Ἰσότημοι τοῦ Β' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Ἐλευθερίος Ν. Ἀποστόλου, 148 [15+9Ε]. — Ἀλκίος τῶν Μαργαριτῶν, 147 [15+7Ε]. — Τιάκος, 148 [15+6Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, 119, [12+9Ε]. — Ἡρώς τοῦ Μπιζανίου, 122 [13+6Ε]. — Χιὼν τοῦ Μπιζανίου, 113 [12+5Ε]. — (Ἰσότημοι, δικαιούμενοι γαροφάσου, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σημερον, ἀντὶ δρ. 7 μόνον ἓνα, οἰονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγουμένων ἐτῶν ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.) — Ἐλένη Χρονάκη, 116, [12+9Ε]. — Ψυχὴ, 127 [13+9Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χουσαυγὴ, 94 [10+6Ε]. — Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, 74 [8+6Ε]. — Ἐγὼ Εἴμ' Ἐγὼ, 84 [9+4Ε]. — Οὐρανία Χ. Καταιβάτη, 51 [6+7Ε]. — Ἀπτερος Νίκη, 92 [10+5Ε]. — Ρογήρος, 79 [8+4Ε]. — Ὑπερήφανο Ἑλληνοπούλο, 54 [6+3Ε]. — Κόρη τοῦ Ἰονίου, 68 [7+3Ε]. — Τρελλὴ Κορφατοπούλα, 100 [10+6Ε]. — Στενημαχιστάκι, 82 [9+4Ε]. — Ναυτάκι τῆς Καβάλλας, 89 [9+5Ε]. — Ἀρηγιμένος, 99 [10+5Ε]. — Μικρὴ Κυπριοπούλα, 77 [8+4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βουλγαρομάχος Ἑλληνας, 29 [3+2Ε]. — Νικηφόρος Στρατηλάτης, 47 [5+3Ε]. — Κάρωνις, 49 [8+3Ε]. — Κόρη τοῦ Μορηᾶ, 28 [3+2Ε]. — Ἀγιοβιολέττα, 46 [5+2Ε]. — Λατρεντὴ Κνανόλοπος, 30 [3+2Ε]. — Δοξασιμὸν Κιλίς, 42 [5+2Ε]. — Πηλέας, 42 [5+3Ε]. — Ὀρνεοῖα, 38 [4+2Ε]. — Ἰππεὺς τοῦ Θανάτου, 28 [3+2Ε]. — Ἀφελὴς Χιωτοπούλα, 51 [6+3Ε]. — Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, 54 [6+3Ε]. — Τιπεράρον, 45 [5+2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαΐμουδιτσα, 169 [17+8Ε]. — (Ἰσότημοι, δικαιούμενοι εἰς ὅτι καὶ οἱ Ἰσότημοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Κασικάκι τῶν Παρῶν, 205 [21+8Ε]. — Βυζαντινὸς Ἀντοκράτωρ, 208 [21+9Ε]. — Χιονισμένη Ἰδὴ, 110 [11+6Ε]. — Ζινέττα, 146 [15+6Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (Οὐδεὶς ὑποψήφιος).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀλκίς, 85 [9+6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀνδρεῖο Κυνιόπουλο, 54 [6+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νάρκισος, 30 [3+3Ε]. — Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου, 19 [2+1Ε]. — Ἀεμοστροβόλος, 19 [2+2Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις ἀγαμῆς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: Ἰνὸ, 21 [3+1Ε]. — Στενὰ τῆς Κόρεας, 17 [2+1Ε]. — Χαλάσιος Κόσμος, 5 [1+1Ε]. — Ἑλληνικὸ Χῶμα, 10 [1+1Ε]. — Κοκκονοίκου, 26 [3+2Ε]. — Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, 20 [2+3Ε]. — Νικητὴς τοῦ Μόρη, 4 [1+1Ε]. — Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας, 7 [1+1Ε]. — Τριανταφυλλάκι, 8 [1+1Ε].

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ τὸ γένημα:

— «Ε! Τάκη! Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ βάζῃς τὰ κουκουσῖα ἀπ' τὰ φρούτα; τὸ τραπέζο-μάνδου, ἀλλὰ τὴν ἀκρὴ τοῦ πιάτου σου;

— Ναι, μαμμάκι. . . . Μὴ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὴν ἀκρὴ τοῦ πιάτου μου.

* Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύνου

Μονόλογος τοῦ Τούτου πρὸς τὸν σκεπτικόν:

— Δυστυχία μου, ἔχασα τὰ σπέρτα... Πῶς νὰ κάμω τώρα; (ἄσφραγα!) Τὴν κουτὸς ποῦ εἶμαι! Δὲν ἀνάβω ἕνα σπέρτα νὰ τὰ βρῶ;

* Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρεβαρομάχου Ἑλλάδος

* Ὁ Καθηγητὴς: — Πῶς λέγεται τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου μετροῦμεν τὸ βῆμα;

* Ὁ Μαθητὴς: — Βιολόμετρον.

* Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ']

α') Παίγνιον

* Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γυμνασίον

ΖΑ	ΚΕΡ	ΞΟΙ	ΚΥΝ	ΡΑ
ΛΗ	ΔΕΥ	Α	ΚΑΣ	ΝΙ
ΚΕ	ΘΟΣ	ΚΥ	ΦΑΛ	ΠΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθῶν πέντε νήσοι τῆς Ἑλλάδος.

β') Φύρδην Μίγδην

* Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλικῆς Π. Μόσχου

γεκῆθς-ρουπῆ-ταδρίπος

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

* Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδίας

Enigme

J'apparais sans qu'on pense
Et je meurs à ma naissance;
Cependant un grand bruit
D'ordinaire me suit.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαιτήτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 35ου φύλλου

α.) Λεξιγραφικός, Ἀνύγμια, Κρυπτογραφικόν. Ἀκροστιχίς.—α.) Πέσε πῆτα, νὰ σὲ φράγω.—γ.) Homme-pomme.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

* Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 25ην Ἰουλίου 1917.

Οἱ παραπονιάρηδες, οἱ πολλοὶ ἀπαιτητικοί, ἀ, μὴ παραπονεθῶν, ἂν δὲν ἔχουν ἐκτενὴ ἀπάντησιν εἰς τὴν σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν. Πρῶτον ποῦ μὲ τὰ αποτελέσματα καὶ τὰς προκηρῆξεις, δὲν ἔμεινε πολὺς τόπος. Ἐπειτα, δικαίον εἶνε νὰ προτιμῶσιν σήμερα μερικὰ γράμματα φίλων μου, ἀπὸ ἐκείνων ποὺ ἦσαν ἀποκλεισμένοι τόσον καιρὸ καὶ δὲν εἶχαν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς Ἀλληλογραφίας, ἐνῷ ἄλλοι δὲν τὴν στερήθηκαν καθόλου ἴσ' αὐτὸ τὸ δίκαιον...

Πραγματικῶς, Οὐράνιος Θόλος ἀνάμεσα ἰς ἐκείνους ποὺ ἀνέφερε ὁ Νικητὴς τῆς Αὔρου τὴν ἐπιστολὴν του, ἔχει θέσι καὶ τὸ Κεντρί, ὁ πασίγνωστος γελοιογράφος καὶ δημοσιογράφος κ. Στ. Σταματίου, διακεκριμένος σήμερα διοικητικὸς ὑπάλληλος. Ἐπὶ σερῶν ἐτῶν ὑπῆρξε συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἰς αὐτὴν ἐφίλ-

νηκαν ἡ πρῶτος, τοῦ γελοιογράφου. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Ἀντ. Βούττης, εὐρέστατος γελοιογράφος κι' αὐτὸς καὶ θιατρικὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ τὴν «Διαπλάσιν» ἀρχίζε τὸ στάδιόν του. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ διακρίνονται μεταξὺ τῶν νέων. Ὁ Νικητὴς τῆς Αὔρου δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ξεῖρῃ καὶ νὰ τοὺς θυμῇ ὅλους.

Συγχίρω τοὺς βραδυνήντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων καὶ τοὺς παρκαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραδυνὰ των. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὴν ὅτι δὲν εἰσπορεύουν νὰ ἐκλέξουν πρὸς ἄλλους ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς δραχμῆς, ἢ τοὺς 5ον, 7ον, 8ον, 19ον, 20ον, 21ον καὶ 23ον τῆς Α' Περιόδου. Ὅσον διὰ τοὺς Ἰσότημους, ἐν θέλουν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐπωφεληθῶν τοῦ προνομίου των, πρέπει νὰ ἐκλέξουν ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916. Ἐννοεῖται, ὅτι θὰ προσθέσουν καὶ τὰ ταχυδρομικά, λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Μανόν, ὁσοσπερὶ τὸ γραμματάκι σου, σὲν τὰ θαλασσινὰ παιγνίδια ποῦ μοῦ περιγράφεις. Χάρις ποῦ εἶδες τόσο ἀτρόμητες κολμωδίες; Ἐξετέλεσα τὰ παραγγέλεις σου.

Τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς συμφωνεῖ μετὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Διάττωντος Ἀσπέρου, μετὰ τὴν διαφορά ὅμως ὅτι τὰ Κρυπτογραφικά δὲν πρέπει νὰ συνθέτουνται ἀπὸ τὰ παιδιὰ, διότι πιθανόν μερικοὶ νὰ τὰ λένε μεταξὺ τους κ' ἔτσι νὰ παίρνουν τὰ βραδυνὰ ὅλοι οἱ ἴδιοι. Δὲν τὸ πιστεύω. Πῶς δὲν γίνεται αὐτὸ καὶ μετὰ τὴν Πνεύμα. Ἀσκήσεις ποὺ τὰς συνθέτουν τὰ παιδιὰ; Πάλι... ὅλ' ἰδοῦμε.

Λουλουδί τῆς Καρδίας, μετὰ κατεγορεύσει τὸ ἐπένειες σου γράμμα. Χάρω πάρα πολὺ ποῦ ἔχω ἓνα τόσον ἡμερὸν φίλων καὶ θυμωσθῆν. Καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις.

Ἐλπίως, Ἑλληνικὴ Καρδιά, ὅτι κάπου θὰ παρεμπληθῆσαν αὐτὰ τὰ φυλλάδια καὶ ὅλ' αὐτὰ λάθος ἀργότερα. Μὴ τὴν ταχυδρομικὴν ἀταξίαν ποῦ ἐπέφερον ὁ ἐπαιτήσιμος ἀποκλεισμός, πολλὰ τέτοια συνέβησαν. Ἐλυθήθηκα πάρα πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὸ μικρὸν σου. Ἀ; ἐπί-σους, ὅτι ἂν γίνῃ κανένα ἁδύμα καὶ ὅλ' σωθῇ.

Ἡρώς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, Γλυκὴ Παρελθὼν, Δοξασιμὸν Πήρος, Κοσμοκράτωρ, Φαίδρα, Δελές, Γυμνασιώτακι, Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, Γλυκεῖα Αὔρα, Χάιδμα τ' Ἀγρία, Κλέφτικο Βόλι, Ἑλικωνιάς Παρθένος καὶ Ἀρης (τὰ ἑλὰδα).—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγέλεις των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΙΣΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»

* Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν (ἴδε φύλλον 29) δρ. 2,45.—Γρ.Χ. Ἀλεξάκης, δρ. 0,45.—Δ.Σ. Μπερδέσης, 0,15.—Κονασιμὸς, 0,25.—Παναγ. Ε. Κοκκαλάκης, 2,50.—Ζήνων Πτερίδης, 0,25.—Μαρία Γ. Βλαχάκη 0,50.—Ἀδελφὸι Π. Μόσχου 2,50.

Τὸ ὅλον δρ. 9,05.

* Ἐκ τούτων μετὰ τὰς 8 δρ. ἐνέγραψα τὸν ὑπ' ἀρ.10. 13 συστηθέντα ἀπορῶν. Τὸ ὑπόλοιπον δρ. 1,05, ὅταν συμπληρωθῶν δρ. 8, ὅλ' διαθέσω πρὸς ἐγγράφην μετὰ μικρὰς πρόσφυγας ποῦ μοῦ τὴν συνιστᾷ ἡ Σανθὴ Παιγνιοποιούλα καὶ ποῦ ἔχει τὸ καίμενον τὸ κοριτσάκι τρία χρόνια νὰ λάβῃ εἰδήσεις ἀπὸ τοῦς ἐν Τουρκίᾳ ὑρίστικόνους εἰς ἀποκλεισμὸν γονεῖς τῆς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀδὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Μὴ βραδυνά». — «Ὁ Κλαψιάρης». — «Σ' ἐνα πατέρα, γιὰ τὸ θάνατον τῆς κόρης σου». — «Ἡ νεῖς». — «Ἡ Οὐσού». — «Ἀλχημεία τῆς αἰωπῆς μου». — «Τὸ ὄργανον». — «Σ' ἐκείνους ποῦ σ' ἔφεραν στὸ φῶς». — «Ἀλέκτορον». — «Ἀφίρωνμα». — «Τὸ πληρωμένο κρασί». — «

δον (τόρρα πλέον ἐκδίδονται ταχυδρ. ἐπιταγαί) Γενταίαν Ψυχὴν (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 745) Μανιατοπούλαν (ἔλαδν, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Ἐρμ. Δ. Τέτ. (χαριτωμένο τὸ γράμμα) τὸ ψευδώνυμο ποὺ σκεῖται, τὸ ἔχει ἄλλη) Σκλαβομένην Ἑλληνοπούλαν (ναί, ἴσως δὲν παρετήρησα καλὰ ἀλλ' ἀπὸ εἰς τοὺς ἴδιους ἀριθμοὺς με τοὺς λαδόντας Β' Βραδεῖο, ὅς ἐδῆζ κλῆρον ὑπόθεσε λοιπὸν δὲ δὲ σ' εὐλόγησε ὁ κλῆρος) Νεοαῖταν τοῦ Βοσπόρου (ἔλαδν καὶ ἀπῆντησα) Κωνστ. Δ. Ἐλευθ. (ὑπάρχει καὶ τιμᾶται 40 λεπτά) Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου (δὲν δημοσιεύω τώρα Μην. Εἰκόνα) Ἑλληνοκὸν Ἰδεῶδες (τὰ ἔλαδν ὅλα, μὴ ἀνησυχή) Ἀθανάτον Δόξαν (ὁ ἔνα, ὅχι, ἡ ἄλλη ναί) Ξανθὴν Γερμανοπούλαν (ὑπάρχει, μικρὸν μου! ἂν θέλῃς ὅμως, γράψε καὶ μικρότερα φηφία: ὁ ἔπεω νὰ δ' ἀδῶ) Ἐθνοφυλάκα (δυστυχῶς, καπνίζουν καὶ οἱ δύο) Ἀτάστολον Ἰορδ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπλῶμα) Ἀνθος τοῦ Ἀγοῦ (ἔλαδν, εὐχαριστῶ) ἔτσι, πάντα ταχυδρ. ἐπιταγὴν νὰ προτιμᾷ, Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου, Σ. Δ. Κουτσουλίδην, Πτερὰ τῆς Νίκης, Ἀπομόμιον Πολεμιστὴν κτλ. κτλ. Νικητὴν τῆς Αἰῶνι, Φωτεινὴν Σάντρη, Ι. Γ. Λούμ. (ἔλαδν, εὐχαριστῶ.) Ἀνέσπερον Δόξαν, Φοῖβον, Μεσοηριακὴν Ἀκτὴν, Γερμανόπαιδα, Κωνσταντίνον Παλαιολόγον (ἔστειλα.) Εἰς δὲσας ἐπιστολὰς ἔλαδν μετὰ τὴν 24ην 'Ιουλίου, ὅτι πνεύμα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου—'Ιουλίου.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Ὀκτωβρίου

457. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἄκων εἰς τὸ τί
Ἐν ὃν ἐν προσέσει, ὅτι
Ὅπλον στή στείγη
Τῶν ἀρχαίων ἡ ἀποτέλεισι.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Ὑδρας

458. Συλλαβογράφοις

Δυὸ φωνήεντα ἐνώνω
Με μεγάλον ποταμόν.
Κι' ἀνελπίστως φανερώνω
Καλλιθέλαδον πτηνόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑωτος τῆς Πατρίδος

459. Στοιχειογράφοις

Εἶμαι πλοῖον μικρόν.
Ἐν γράμμα μ'
Ἐν ἀκρωτήριον γνωστόν
Ἀμείσως ὅς ἴδῃτε.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἑωγενίας Μ. Τυμβίου

460. Μεταγραμματισμός

Εἶμ' ἐπίθετον, λῦτχ,
Καθαυτό... θηλυόν.
Νὰ μᾶλλὰξῃς, ἂν θέλῃς,
Μοναχὰ τὸν λυτμόν.
Κάποια ἐμπρός σου προβάλλει
Τῶν ἐννέα Μουσῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πριγκιποπούλας

461. Μωσαϊκόν.

Πέντε νῆσοι τῆς Ἑλλάδος
Σοὺ δανεῖζον γράμματά τους,
Κι' ἄλλη νῆσο ἀμέσως κάνει,
Ποῦ κι' αὐτὴ εἶνε κοντά τους.
Ἄνδρος, Πάρος καὶ Πηλεῖοι.
Τῆνος, Σύρος—καὶ Ἄρκεϊ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλωνίτου

462. Πυραμῖς

+ = Οἱ σταυροὶ κράτος Εὐρ.
* + * = Θεὸς τῶν δασῶν.
* * + * * = Κράτος βελανικόν.
* * * + * * * = Ὁροσειρά.
* * * * + * * * * = Χερσάνησος ἑλληνική.
* * * * * + * * * * * = Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς.
* * * * * + * * * * * = Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κύννου

463. Συλλαβική Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ὄπλον, τὸ ὅποῖον μετατρέπονται καὶ τώρα, παίζοντα, τὰ παιδία:

1. Δένδρον χρήσιμον, ἀνιφερόμενον καὶ εἰς τὴν «Μισσηριώδη Νῆσον» 2. Ἀρχαῖον ὄπλον 3. Ποῦ μικρόν παιδίον.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλ. Ἀργυροπούλου
464. Ἑλληνοσύμφωνον

η - υη - οη - ου - οηου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

465. Γρίφος

π x	iii	ετ
πα τ' π x	iii τρι iii	ετ ε ετ
π x	iii	ετ

Ἐστὴν ὑπὸ Παναγ. Κ. Λάμπρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀκρίσεων 15ου καὶ 16ου φύλλον

184. Ἀγαί (ἀγ, ἄ, ἱ.) — 185. Γραφίς — 186. Ἀντιζάντις. — 187. Ἀργός ἄρτος.

188. ΟΣΙΡΙΣ 189. ΑΒΥΔΟΣ (δου)

ΠΥΡΡΟΣ ὕδα, δάσος, οὐς, σος) —

ΕΛΑΦΟΣ 190 - 194. Διὰ τοῦ

ΚΥΚΛΟΣ Χ: ἄχθος, ἄχρυνος

ΚΑΛΧΑΣ ἀχρεῖος, χαλῶω,

ΝΙΚΑΙΑ χρεῖα. — 195. ΣΟ-

ΔΓΓΑΙΑ ΔΩΝ-ΔΔΑΝΑ (ΣΑ-

νός, ὄνος, Ἀδμία, Ὡδή, Νάξος.)

196. Κίλλιο ἀρχὰ παρὰ ποίε. — 197. Ὁ δι' ἐλπίδων ζῶν, ἐκ πείνης ἀποθνήσκει. (ο δι' ἔλ - πῖ - Δὼν ζῶν ἐκ - πῖν εἰς ἀπ - οθν' εἰς κ.)

198. Θεριστοκῆς (Θῆμις, τό, κλείς.) — 199

Ποίησις - οἷσις. — 200. Βῆλος-πόλος-ὄλος.

201. ΚΑΙΡΟΝ 202. Ἐπάτησε καὶ τὸ

ΑΚΡΙΣ ἄλλος. — 203. Κύπρος-Κά-

ΡΙΣ πρὸς. — 204 - 208. Τῇ

ΡΙΣ ἀνταλλαγῇ τοῦ Ν διὰ τοῦ

ΟΣ Ρ: Πόρος, φόρος, ροῦς,

Ν γραφεύς, Ραμῶ. — 209.

ΑΡΚΤΟΣ (Ἀρσενικόν, ὁ ν,

Ραφαήλ, Κινῆν, Τῆνος, Οἶνος, Σῶς.) — 210.

Σώφροσι παισὶν ἡ αἰγὴ πρέπει. — 211. Βοή-

θεισαντῶν (βοή - ὀ' εἰς ἀπ - τῶν.)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894-1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἑκαστος ἄδευ. δρ. 3—Χρυσ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἑκαστος ἄδευ. δ. 7—Χρυσ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἑκαστ. ἄδευ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμίαι εἶνε διὰ τοὺς παραλαβόντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστον τόμον λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἑωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—98]

Μὴν Ἀναστασόπουλε, πῶς πάει τὸ κολόμπι; Βλῆθηκες; νὰ ἐξερευνηθῇς τὸν βυθὸν τοῦ Φοῖσδου;

Πτερὰ τῆς Νίκης

[ΙΖ'—99]

ΣΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΡΙΕΖΗ

Θιυμάζω ἓνα κοριτσάκι

ὀλοξάνθο, μικρό

ὥρατιο σὺν ἀγγελοῦδι

ἀλῶο καὶ χροπῶ.

Σὺν ἄνθος ὀλομύριστο

σὺν διαλεχτὸ λουλουδί,

ὅπως τὸ τριαντάφυλλο

μετὰ τὸ γλυκὸ τοῦ μύρου,

χύνει εὐωδίαν τριγύρω

τ' ὥρατιο ἀγγελοῦδι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ

(Ἐκ τῆς συλλογῆς μου ποιημάτων, ἐπιγραφομένης ἈΝΘΟΛΟΓΙΑ Δ. ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ)

[ΙΖ'—100]

—ανθὴ Πριγκιποπούλα καὶ Μυγκέ, αἱ σὴν ὀνομαζομένη διὰ σὰς μίαν ἀόριστον συμπόσειαν καὶ σὰς προτείνω ἀλληλογραφίαν. Δι-
χεσθαί;

Μανόν.

[ΙΖ'—101]

Αγαπητὴ κ. Ἀλ. Σ. Οἰκονομίδη, τὸν «Στάθη» σου, ποῦ διέβασα κατ' αὐτὰς βροχὰ ἀνώτερο ἀπὸ ὅσα μυθιστορήματα γινώρισκ.

Πρόσφυξ

[ΙΖ'—102]

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, μετὰ μὲγαν μου εὐχαρίστησι δέχομαι ἀλληλογραφία καὶ ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν. Περιμένω,
Χρυσόφτερεν Ἑλπίδα

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 19—25 'Ιουλίου

ΑΘΗΝΩΝ: Καλλιμάνταρος, Ν. Α. Ντουφετιάδης, Κ. Ι. Ἀσκητόπουλος, Κατίνα Νέστωρ, Ν. Ι. Συράκης, Σ. Α. Κογκόπουλος, Εὐαγ. Γ. Παρλασεύδης, Φραγκίσκη Βλαστάκη, Ἀντὼ Γεωργεβίτης, Ξανθὴ Γερμανοπούλα, Γερμανόπαις, Β. Ι. Χριστοδούλου, Α. Α. Παπακωνσταντοπούλου, Σπ. Π. Μπαμπάκος, Θέρμιος Ἀπόλλων, Ἑλληνοπαῖς.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου. ΒΟΛΟΥ: Ν. Κ. Ἀλπάκης (διε), Α. Θ. Θεοδορίδης, Α. Γ. Κατσιώτης, Πάρις Βασιλάς.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμμ. Ν. Νυστέρης.

ΚΑΡΑΤΕΝΣ: Κλ. Γ. Ἀναστασίου.

ΚΟΣΜΑ (Κυνουρίας): Α. Μ. Κουρτέσης, Π. Γ. Ρόσσης, Στ. Χρ. Μανώλης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Α. Χρονιάδης, Β. Ι. Βογιατζής, Ι. Μ. Παπαϊωάννου.

ΛΙΜΝΗΣ: Κωνστ. Παλαιολόγος, Γ. Α. Ζα-
νιάκος.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Γ. Α. Μαγκλιβέρας.

ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ἀντωνόπουλος, Β. Γ. Ζη-
μόπουλος, Λελέ; Π. Νικολόπουλος, Ἀνδρ. Πα-
πανδρόπουλος, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Π. Π. Μόσχος, Αἰκατερίνη Π. Μόσχου, Μόσχ. Π. Μό-
σχος, Ν. Κίτσος, Ντίνος Ἀντωνόπουλος, Εὐγε-
νία Ν. Βουθλοῦρη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Ε. Ἀρδάκης, Π. Κούρτα-
λης, Μαρία Μαγὰ, Α. Ε. Ἀρδάκης, Καλ. Ε. Ἀρ-
δάκης.

ΣΤΑΜΑΤΑΣ: Ἀθανάτος Δόξας.

ΣΥΡΟΥ: Ι. Η. Κελευκουντής.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ι. Γεωργακόπουλος, Α. Σ. Κα-
ρούδης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Χαλκιδιώται, Μαρία Ἀράκου.

ΨΑΧΝΩΝ: Ἰωάννα Ε. Κακούρου, Μίμης Γ. Κουλόπουλος, Γ. Σ. Κακούρου, Βιργινία Ρου-
σοδήμου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάμει ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὴν καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΒΛΑΣΤΑΡΗ ἐν Ἀθήναις καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΑΛΠΑΚΗΣ ἐν Βόλῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀυγούστου.